

Aalmoezenier Schrijvers (+ 16/02/05)

uitvaartplechtigheid
Rozenkrans, Wilrijk
do. 24 februari 2005

Beste familie, beste aanwezigen ,
Beste vrienden van Fons, Mijnheer Schrijvers, Aalmoezenier Schrijvers of "de
Moeze" , beste vrienden van 16 ,

Op het einde van dit mooie samenzijn wil ik in naam van alle oud-scouts en alle huidige leden van
de 16de scoutsgroep St.Laureis toch nog een woordje tot u richten ...
U zal het mij toestaan onze dierbare overledene voor de laatste keer zelf aan te spreken :

Beste Moeze ,

*Er moet nu toch vaarwel gezegd
en voor altijd vaarwel
aan vreugd en spel vaarwel gezegd
en voor altijd vaarwel*

In 1923 kwam je als 4 jarige terecht in de kleurtertuin van de Van Trierstraat en twee jaar
later in de Hertsdeinstraat,waar momenteel de groep nog altijd huist.
Voor uw negende was je al "illegaal' bij de welpen en in juni 1928 werd je officieel ingeschreven
bij de 16de scoutsgroep.
Als kleine welp strompelde je met je zware rugzak te voet naar het station van den Dam voor je
eerste kamp naar Heide-Kalmthout.
Je volgt school aan het St.Norbertuscollege en wordt gids van het groene nest in 1930,het jaar
van de wereldtentoonstelling en het jaar van de welpenvlag die we hier vandaag meegebracht
hebben.
Je wist ons te vertellen dat je 2 sigaretten kon kopen voor 5 centiem en dat de hoek van de
bestormingsplaats een veilige plek was.
Na de welpen ging je naar de eenheidstak en vormde met vele andere welpen de kattenpatrouille.
In de jaren dertig ging je vaak naar Merksplas-Zwartgoor op kamp en had je veel plezier tijdens
de konijnenklopjachten waarvan je ook bieten meesleurde om uit te snijden en te spoken.
Ook in de buurt van het lokaal stak je fratsen uit samen met je vriend Marcel Pay... enkele straat-
verlichtingen op gas werden uitgedraaid en samen brachten jullie enkele uren door op "den buro"
van de achtste wijk.
In 1934 werd je patrouilleleider van de Eekhoorns en regelmatig bleef je plakken in het lokaal, zeer
tot ongenoegen van de conciërge.Dit zorgde herhaaldelijk voor wrijvingen die er bij elke generatie
leidingen opdoken.
In 1937 besloot GRL Fonne De Coninck van de ene op de andere dag dat PL Fons Baloe bij de
welpen werd.Twee maanden lang moest je de welpentak alleen laten draaien tot je hulp kreeg
van Jan Janssens.In ditzelfde jaar nam je deel aan de Jamboree in Nederland en naderhand volgt
je eerste kamp als welpenleider in Halle.
Nog in 1937 werd je geroepen om priester te worden ... op een ogenschijnlijk doodgewone zater-
dag kwam EH Vinck, onderpastoor van St.Laurentiusparochie meedelen dat twee scouts geroepen
waren om Onze_Lieve_Heer te volgen...groot was de verrassing toen bleek dat het om
Fons Schrijvers en Marcel Pay ging.
Tussen alle scoutsactiviteiten door, je werk op de Boerenbond in Merksem en de repetities voor
de grote revue van Februari 38 moest je als aspirant-priester latijn gaan studeren .
In september 38 ging je naar het seminarie in Mechelen en mocht je slechts 48u per trimester
Mechelen verlaten... dit moet zeer hard geweest zijn... maar je vrienden bleven en steunden je
in je roeping

*Geef dat w'U minnen zouden
steeds meer en meer
help ons belofte houden
Jezus,Onze Heer*

Tijdens de tweede wereldoorlog vluchtte je voor de uitzwermende Duitse legers naar Frankrijk. Met een groepje van negen zestieners kende je veel ontbering maar ondanks alles verliep het relatief goed en waren jullie op 1 juni 1940 weer terug in Antwerpen.

In 1941 leidde je mee een kamp waarbij een 100-tal zonen van krijgsgevangenen waren en kreeg je het bezoek van prins Albert en in 1943 verstoorde de gestapo het kamp in Zalphen, maar de leiding was al ondergedoken.

Op 4 juni 1944 werd je priester gewijd en een week later celebreerde je uw eremis in de St.Laurentiuskerk ; hetzelfde jaar werd je benoemd tot leraar aan het St.Pieterscollege te Leuven waar je wiskunde doceerde en prefect werd.

Ook in deze functie werd je op handen gedragen... elk jaar kreeg je van je klas een abonnement op de voetbal. Verder zijn er de velen die je in samenwerking met de Leuvense kinderrechtter van een opsluiting gespaard hebt en die je weer op het rechte pad zette... hun "pad deed vinden".. Soms viel het priesterschap zwaar... bijvoorbeeld het verplicht brevieren; ook op zaterdagavond op het moment dat duchtig gepokerd en gekaart werd. Dan werkte je dit in een record tempo af en durfde je al eens zeggen : geef maar al, 'k ben er direct..."

En zo gingen de jaren dan steeds verder voorbij en zag je veel scouts komen en gaan.

Je eigen leeftijdgenoten en later vele andere stopten met actieve leiding, huwden en kregen kinderen en kleinkinderen

en voor de meeste onder hen werd je een stuk familie... huwelijken, dopen maar ook een ongeluk of een overlijden... je was er voor ons , steeds opnieuw met je eigen stijl ...een stijl van luisteren vooraleer te oordelen...een stijl met zeer veel respect voor de opgroeiende jeugd... kansen op ontplooiing geven en indien nodig een beetje bijsturen... dit was je eigen stijl.

*Legt allen trouw de vriendenband
en vriendenband tegaar
en bindt vast deze vriendenband
onz'harten bij elkaar*

Je agenda stond meestal vol... vol van de afspraken met een of andere scoutsvriend of afspraak met de huidige groep... we wisten zeer goed hoe je Antwerpse weekends in elkaar staken en zouden er niet aan gedacht hebben om ook nog je wekelijkse portie Beerschot op te eisen. Hierdoor werd je de "rood-grijze" draad van onze scoutsgroep... Wanneer oud-scouts elkaar tegenkomen ,valt je naam binnen de 5 minuten.

Je was een toeverlaat voor ons allen, bij U konden we iets kwijt , vroegen we om raad zowel persoonlijk als voor de groep.Wie was er beter geplaatst : opgegroeid in de buurt, school gelopen in Norbertus, in eigen scoutsgroep geweest en aalmoezenier van je eigen groep.Je bent hierin een unicum binnen de scoutsbeweging.

Je had ook veel oog voor eenieders eigenheid en stimuleerde ons om verder te doen of om het anders te doen... je wist van aanpak op maat en was terecht fier op verschillende jongens die je had begeleid en die er later "gekomen zijn" . Met veel respect kijken velen van ons jaren nadien terug op uw gewaardeerde hulp.

Je was een groot verteller... je maakte de welpenhorde stil en wist te boeien.

Nooit vergeten we dat je in het grote geweld en het avontuur van een kamp een moment van bezinning wist te brengen en daartoe zonder veel moeite het respect van groot en zeker ook van klein wist te krijgen... de kampvieringen op een gesjorde tafel met je cassetterecorder met "Kumbaya Mylord"... prachtige herinneringen...de blijdschap en fierheid die je had om weer iemand je zegen te geven na het afleggen van zijn scoutsbelofte of het toekennen van een ster bij de welpen of een PL-lint bij de verkenner... sterke symbolische , langwerkende momenten. Als groepsleider mocht ik ervaren dat je u nooit volop mengde in het beheer van de groep maar dat je op de moeilijke momenten klaar stond, om bij te sturen en je goedkeuring of "zegen" te geven.

Een van de moeilijkste momenten was de fusionering met " de zes".Je stond pal achter de

groepsploeg en betekende hierdoor een enorme steun ook al moest je zelf mee een stuk afscheid nemen van zestien. Je gaf hen alle kansen.

Beste Moeze,

Een tijdperk in zestien is voorbij ... maar wees gerust zestien is en blijft - mede door jouw inzet de moeite. We zijn je alle dank verschuldigd.

Tot slot denk ik niet beter dit dankwoord te kunnen beëindigen als met enkele zinnen uit het testament van BP aan alle scouts ter wereld...:

*de echte weg om geluk te verwerven is geluk te schenken aan anderen

* probeer deze wereld een beetje beter te verlaten dan je haar vond, opdat, als jouw beurt komt, je kan sterven met het gevoel dat je in elk geval je tijd niet hebt verknoeid, maar je best gedaan hebt.

* Weest paraat in de zin om gelukkig te leven en gelukkig te sterven, steeds trouw aan je scouts-belofte, -daartoe helpe je God".

*Knielen, knielen, knielen we neder
door de stilte weerklinkt onze bee
luist'rend, fluist'rend kruinen neer
en sterren staren teder
Geef ons Heer;
zegen en rust en vree*